

се хранятъ. По този начинъ тя се избави отъ тжпана на малкия Гоча, но отъ Митка тѣй лесно не можеше да се избави. Той бѣше зиналъ отъ любопитство и продължаваше да запитва майка си.

— Ами Гочо тѣй ли се роди, мамо? Като даначето ли бѣше мокъръ, когато го донеси бабата?

— И той, сине, бѣше мокъръ, и него майка го е родила. Носила го е, както даначето носятъ дорде се роди. Кърмила го е майка, дордѣ види бѣлъ свѣтъ. Послѣ го научи да сучи, да ходи, да приказва...

— Ами защо, мамо, бѣше мокъръ Гочо, кога се роди? Не го ли улови бабата отъ рѣката? — Продължаваше да пита Митко.

— Мокъръ бѣше, защото не е дошелъ по сухо. Но въ рѣката нѣма дѣца. Въ водата се вѣдятъ риби, раци, а дѣцата ще се удавятъ въ рѣката. Тѣ не могатъ да живѣятъ като рибитѣ. Тѣ не могатъ да виждатъ, кога сж много мѣнишки. А какъ ще се хранятъ? Дѣтето, турмето, кончето се хранятъ отъ майка си. Не си ли ги видѣлъ, какъ сучатъ?

Митко зиналъ слушаше майка си. Не мислѣше да се храни.

— Ами ти дѣ носѣше Гоча? запитва той майка си.

Тя се изсмѣ.

— Хайде сега яшъ, че изстива попарата. Нека порастнешъ, ще трѣгнепъ на училище, тамъ всичко ще научишъ. Яжте сега, дѣца, да порастнете!

— „Г-о-я-мъ“!... повтори Гочо, като дигна лъжицата съ попара на главичката си. Той си оцапа косицата. Митко се прививаше отъ смѣхъ,